

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

04 noiembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare împotriva sentinței Judecătoriei Bender din 30 octombrie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 februarie 2015, declarate de inculpatul

*Josan Serghei Vladimir, născut la
18 iulie 1976, originar și locuitor al mun. Chișinău, str.
Răzeșilor 7, cetățean al R. Moldova, fără antecedente
penale.*

Termenul de examinare a cauzei
în instanța de fond: 21 martie 2014 – 30 octombrie 2014,
în instanța de apel: 19 noiembrie 2014 – 20 februarie 2015,
în instanța de recurs: 29 iulie – 04 noiembrie 2015.

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Bender din 30 octombrie 2014, Josan Serghei a fost condamnat în baza art. 179 alin. (1) Cod penal la 1 an închisoare și în baza art. 349 alin. (1¹) Cod penal la 2 ani închisoare.

Potrivit art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 2 ani și 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, începând din 13 februarie 2014.

2. Instanța de fond a constatat că la 23 august 2012, Josan Serghei fiind în stare de ebrietate alcoolică, neavând acordul proprietarului, ilegal a pătruns în domiciliul lui Cuciuc Ivan, din r-ul Anenii Noi, s. Varnița, str. Tighina 16. La cererea proprietarului, Josan Serghei a refuzat să părăsească domiciliul acestuia.

Tot el, în aceiași zi, pe la orele 22.00, având scopul sistării activității polițistului Vasiliev Vitalie, care avea calitatea de persoană cu funcție de răspundere în virtutea art. 1 și art. 2 al Legii cu privire la poliție, exercita funcțiile autorității publice și se afla în serviciu în calitate de ofițer operativ de sector al CP Bender, în scopul eschivării de la atragerea sa la răspundere penală intenționat l-a lovit cu pumnul în regiunea feții, cauzându-i leziuni corporale ușoare, aplicând astfel față de el violența nepericuloasă pentru viață și sănătate, încercînd să părăsească sediul Inspectoratului de Poliție mun. Bender.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut vina parțial și a declarat că, fiind în stare de ebrietate, a intrat în prima locuință pe care a văzut-o și s-a culcat în pat. Fiind dus la Comisariatul de Poliție Bender, Vasiliev V. la început vorbea normal însă ulterior a început să-l bată. Apărîndu-se, l-a atins involuntar cu mîna. După aceasta s-a trezit la podea, pe el îl băteau cu picioarele. Dimineața a fost condus la procuror, căruia el i-a explicat toate circumstanțele care au avut loc.

Martorul Zanoci Vera a indicat că la ea a venit vecinul Cuciuc I. și a rugat-o să meargă cu el pentru a-l ajuta să scoată o persoană necunoscută din casă. Mergînd într-acolo, ea l-a văzut pe inculpatul care dormea. Ei l-au rugat să părăsească casa, însă ultimul nu a reacționat, ei fiind nevoiți să cheme colaboratorii de poliție.

Partea vătămată Vasiliev V. a explicat că a dispus reținerea lui Josan S., pe care l-a condus la Unitatea de Gardă a Inspectoratului de Poliție mun. Bender. În timpul discuției, observînd că ușa biroului se deschide, Josan S. l-a lovit în față cu pumnul și a încercat să evadeze, însă a fost doborât la podea de polițiști și încătușat. În consecință, a fost nevoit să se adreseze de urgență la spitalul mun. Bender, unde i-au fost aplicate două cusuturi la buză și deschis buletin de boală pe o perioadă de zece zile.

Martorul Țîmbaliuc Alexandru a indicat că, în timpul când întocmea procesul-verbal de percheziție, ușa biroului s-a deschis și în acel moment inculpatul i-a aplicat o lovitură colaboratorului de poliție Vasiliev V., încercînd să fugă spre ieșire, însă a fost reținut de către colaboratorul de poliție Caraman E. și Vasiliev V..

Conform procesului-verbal de audiere a părții vătămate Cuciuc Ivan, la faza de urmărire penală, care nu a fost audiat în ședința de judecată deoarece a decedat pe 26.01.2013, acesta a declarat că la plecare a încuiat ușa de la intrare în casă, luînd cheia cu sine. Întorcîndu-se pe la orele 15.00 a observat că lacătul de la ușa de intrare este deteriorat. Intrînd în casă a văzut că pe pat dormea inculpatul. Ultimul, fiind în stare de ebrietate alcoolică, avînd un comportament neadecvat, a refuzat să părăsească domiciliul. El a apelat la ajutorul vecinei sale Zanoci Vera, care a sunat la organul de poliție.

Potrivit expertizei medico – legale, lui Vasiliev V. i-au fost cauzate leziuni corporale ușoare.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 179 alin. (1) Cod penal, ca violarea de domiciliu, adică pătrunderea și rămînerea ilegală în domiciliul unei persoane fără consimțămîntul acesteia și refuzul de a le părăsi la cererea ei și în

baza art. 349 alin.(1) Cod penal, ca aplicarea violenței nepericuloase pentru viață sau sănătate față de persoana publică care își îndeplinește datoria obștească în legătură cu participarea acestei la prevenirea ori curmarea unei infracțiuni sau a unei fapte antisociale.

La stabilirea pedepsei instanța a ținut cont că inculpatul a săvârșit infracțiunile în stare de ebrietate, este caracterizat nesatisfăcător, are antecedente penale stinse, că partea vătămată nu are pretenții față de el.

Instanța a statuat că declarațiile inculpatului precum că la reținere a fost maltratat de către colaboratorii de poliție și că a fost supus unor presiuni, nu s-au adevărit, dat fiind că în cadrul cercetării judecătorești, Procurorul în Procuratura mun. Bender s-a autosesizat, efectuând examinarea cazului în conformitate cu prevederile art. 274 CPP și examinând plângerea inculpatului privind maltratarea lui de către colaboratorii de poliție din cadrul IP mun. Bender, la reținerea lui în august 2012, la 28 aprilie 2014 a dispus refuzul în pornirea urmăririi penale în legătură cu inexistența faptului infracțiunii.

3. Inculpatul a declarat apel, solicitând casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat pe art. 349 alin.(1) Cod penal.

Apelantul a invocat că a fost învinuit în comiterea unei infracțiuni, pe care nu a săvârșit-o.

La 23 august 2012 a fost reținut și maltratat de către colaboratorul de poliție Vasilev V. în secția de gardă a Inspectoratului de Poliție Bender. A doua zi a fost transportat într-o instituție medicală, în vederea efectuării unei expertize de constatare a leziunilor.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 februarie 2015, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond just a apreciat probele administrate și anume: declarațiile părții vătămate Vasilev V., martorilor Caraman E., Țimbaliuc A., Bescetnov S., Zanoci V. Damaschin I., raportul de expertiză medico - legală nr.296d, conform căruia Josan S. l-a lovit cu pumnul în regiunea feții pe căpitanul de poliție Vasilev Vitalie cauzându-i leziune corporală ușoară.

Părții vătămate Vasilev V., în urma aplicării violenței fizice de către inculpat, i-a fost dereglată sănătatea și el și-a pierdut capacitatea de muncă, aflându-se în concediu medical de la 23.08.2012 până la 03.09.2012.

Infracțiunea prevăzută la art. 349 alin.(1) Cod Penal este una formală și se consideră consumată din momentul aplicării violenței nepericuloase pentru viață și sănătate.

Latura subiectivă a infracțiunii săvârșită de inculpat se caracterizează prin intenție directă.

Inculpatul își dădea bine seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, a fost conștient de caracterul ilegal al acțiunilor sale, dat fiind că el a avut ca scop sistarea activității de serviciu al colaboratorului de poliție, încercând să fugă de la organul de poliție.

Considerentele primei instanțe sânt motivate și argumentate din punct de vedere al temeiniciei și legalității soluției de condamnare a inculpatului.

Prin urmare, nu există temei legal pentru a da o nouă apreciere probelor administrate în cauză.

Criticile cu privire la aprecierea probelor efectuată de instanța de judecată exprimă opinia subiectivă a apelantului, care nu are suport legal și temeinic, în sensul de a da o nouă apreciere probelor puse la baza condamnării inculpatului, în vederea achitării acestuia pe art. 349 alin. (1¹) Cod penal.

Instanța de fond corect a concluzionat că scopul pedepsei va fi atins numai prin aplicarea față de inculpat a pedepsei cu închisoarea.

Inculpatul nu a declarat apel și în partea condamnării pe art. 179 alin.(1) Cod penal.

5. La 25 februarie 2015 și 31 martie 2015, inculpatul a declarat recursuri ordinare, în care solicită casarea hotărârilor adoptate și rejudecarea cauzei.

Recurentul a invocat că instanțele nu au ținut cont de circumstanțele cauzei, iar vinovăția în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 349 alin. (1¹) Cod penal nu a fost probată.

Totodată, urmau a fi chemați în instanța de apel martorii Zanoci V., Caraman E., Țîmbaliuc A., Bescetnov S. și partea vătămată Vasiliev V.

5.1 La 22 iulie 2015 și 07 august 2015 inculpatul a declarat recursuri ordinare suplimentare, în care solicită casarea hotărârilor menționate și rejudecarea cauzei.

Recurentul a indicat că a fost condamnat ilegal, deoarece a fost maltratat de către colaboratorii poliției.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Însă, în recursurile din 25 februarie 2015 și 31 martie 2015, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat nici un temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității hotărârilor contestate în acest sens (*pct. 5 din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursurile date nu întrunesc condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursurile ordinare ale inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care le-ar justifica.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, conform art. 422 Cod de procedură penală, termenul de recurs este de 30 de zile de la data pronunțării deciziei. Potrivit art. 231 alin. (3) Cod de procedură penală, la calcularea termenelor pe zile nu se ia în calcul ziua de la care începe să curgă termenul, nici ziua în care acesta se împlinește. În corespundere cu art. 418 alin. (1), 338 alin. (2)-(4), 340 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel pronunță public dispozitivul hotărârii, fapt despre care se consemnează în procesul-verbal. Hotărârea motivată se pronunță la fel public, în termen de până la 30 de zile. Copia de pe hotărârea motivată se înmânează participanților prezenți la ședința de judecată. Participanților care nu s-au prezentat în ședința de judecată li se expediază, în termen de 3 zile, copia de pe hotărârea motivată.

Sub acest aspect se atestă că, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată, instanța de apel a pronunțat dispozitivul deciziei la 20 februarie 2015, comunicând că decizia motivată va fi pronunțată la 20 martie 2015, fapt realizat la această dată și consemnat în respectivul proces - verbal, în prezența inculpatului și a avocatului Chian Ana (*v. II, f.d. 241-245*).

Deci, decizia atacată a fost pronunțată în condițiile legii la 20 martie 2015, iar termenul de 30 zile pentru depunerea recursului ordinar urma să expire la sfârșitul zilei de 20 aprilie 2014.

Totodată, potrivit ștampilelor de pe plic, recursurile ordinare suplimentare au fost depuse la oficiul poștal la 20 iulie 2015 și 05 august 2015 și înregistrate la Curtea Supremă de Justiție pe 22 iulie 2015 și 07 august 2015, adică peste termenul prevăzut de lege (*vol. III, f.d. 41,49, pct. 5.1 din decizie*).

Alte informații cu privire la data depunerii recursurilor respective în instanța de recurs nu există nici în dosar și nici în recursurile nominalizate.

Durata termenului de recurs este stabilită prin lege. Acest termen nu poate fi repus, prelungit sau scurtat de instanța de judecată. El este absolut, are un caracter imperativ și fatal, în sensul că depășirea lui atrage decăderea din dreptul de a exercita calea de atac.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 2) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este declarat peste termen.

Astfel, odată ce recursurile ordinare suplimentare din 22 iulie 2015 și 07 august 2015 sunt declarate peste termen, ele urmează a fi declarate inadmisibile.

În al treilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și cu privire la argumentul recurentului că vinovăția în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 349 alin. (1¹) Cod penal nu a fost probată, se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2 și 4 din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acestuia în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate Vasiliev V, martorilor Caraman E., Țîmbaliuc A., Bescetnov S., Zanoci V. și Damaschin I., raportul de expertiză medico - legală nr.296d, conform căruia la 23.08.2012 Josan S. l-a lovit cu pumnul în regiunea feții pe căpitanul de poliție Vasiliev V. cauzându-i leziune corporală ușoară, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor.

Mai mult, recursurile date, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5 din prezenta decizie, care nici nu conțin referire la concrete erori de drept și clar definite, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat circumstanțele cauzei și probele administrate.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune inculpatul este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu este temeii de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel este lipsită de orice suport legal.

Pe lângă aceasta, conform art. 413 alin. (4), 414 alin. (3), 336 alin. (6) și (7) Cod de procedură penală, în cazul în care invocă necesitatea administrării de noi probe, părțile trebuie să indice aceste probe și mijloacele cu ajutorul cărora pot fi administrate, precum și motivele care au împiedicat prezentarea lor în primă instanță. În termen de 3 zile lucrătoare de la data anunțării semnării procesului-verbal, participanții la proces au dreptul să formuleze obiecții asupra lui, indicând inexactitățile și motivele pentru care îl consideră incomplet. Obiecțiile la procesul-verbal se examinează de către președintele ședinței de judecată

Totodată, potrivit procesului verbal al ședinței de judecată (v. 2, f.d.241-245), inculpatul nu a invocat în ședința instanței de apel probe suplimentare, în conformitate cu prevederile art. 413 alin. (4) Cod de procedură penală și nu a contestat declarațiile martorilor audiați în prima instanță, în corespundere cu prescripțiilor din art. 414 alin. (3) Cod de procedură penală.

Asupra acestui proces-verbal nu au fost aduse obiecții, în conformitate cu prescripțiile din art. 336 alin. (6), (7) Cod de procedură penală și, astfel, informațiile inserate în actul procedural vizat sunt prezumate a fi veridice.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, și că recursurile ordinare vizate sunt vădit neîntemeiate.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursurile ordinare din 25 februarie 2015 și 31 martie 2015 sunt vădit neîntemeiate, ele urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (2) pct. 2), 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare din 25 februarie 2015 și 31 martie 2015, declarate de inculpatul Josan Serghei Vladimir împotriva sentinței Judecătoriei Bender din 30 octombrie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 februarie 2015, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare suplimentare din 22 iulie 2015 și 07 august 2015, declarate de inculpatul Josan Serghei Vladimir împotriva sentinței Judecătoriei Bender din 30 octombrie 2014 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 20 februarie 2015, pe motiv că sunt declarate peste termen.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 02 decembrie 2015.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco